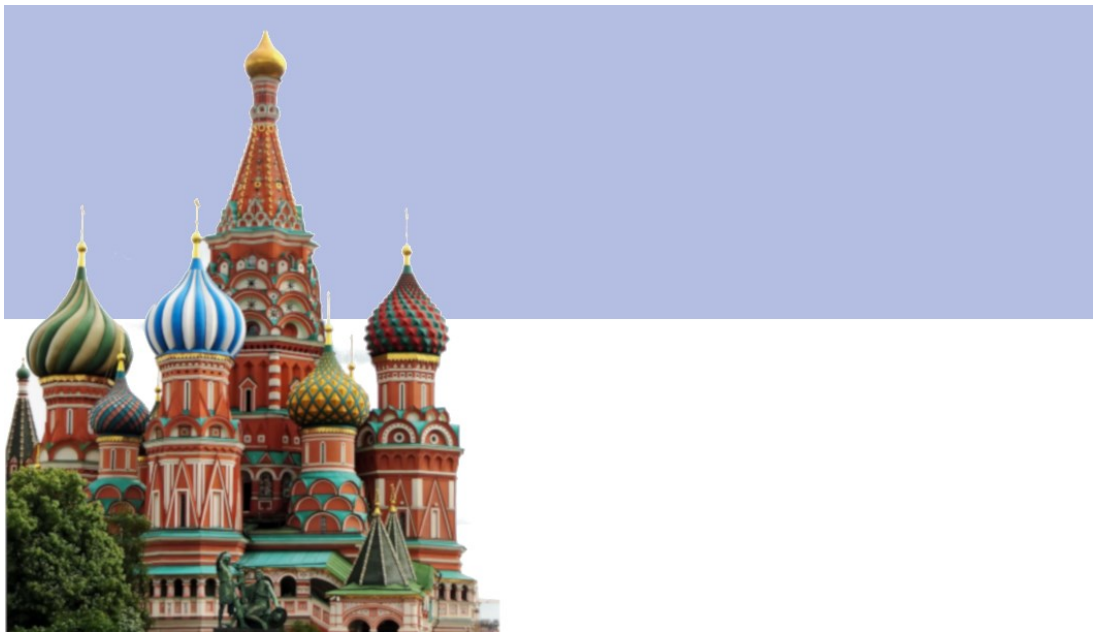

«Amb l'ajut de Nina Berbèrova», de Mercè Ibarz

LLIBRES / NARRATIVA / 23 OCTUBRE, 2018

Eren els anys 80 i no sabia ben bé per on tirar com a escriptora, si per l'assaig de divulgació històrica o què. Tampoc no em preocupava gaire, en veritat, sinó que havia vist, després de treure un primer llibre, a petició de l'editor Josep Carles Guardiola, que ampliava els tres reportatges sobre la història d'ETA publicats a la revista *L'Avenç*, que escriure llarg —així en deia de fer un llibre, per diferenciar-ho del periodisme que escrivia— m'havia agradat molt. Però no sabia com continuar. El llibre havia sortit el mateix mes del cop d'estat de 1981 i en pocs dies havia fet una segona edició —no m'ha tornat a passar mai més. El *tejerazo* va comportar un abans i un després en l'edició hispànica, en qualsevol de les llengües —potser no a Euskadi, que, però, va quedar aïllada de la distribució editorial espanyola. Es van acabar els llibres «polítics», que se'n deia llavors. El gran interès de lectures i lectors per saber què era una democràcia, com funcionava, què havia passat en la història plurinacional ibèrica que la dictadura havia escamotejat, què era el feminisme i tants altres moviments, es va quedar en blanc. I jo també. Com continuar?

Aleshores Silvia Lluís, de Circe, va començar a publicar Nina Berbèrova (1901 – 1993), una escriptora russa descoberta a França el 1989, de qui jo tenia notícia per la premsa

francesa. Una dona gran, que vivia als Estats Units, una *rara avis*, una russa blanca — l'acusaven alguns. Les seves narracions van tocar una corda dins meu que encara sona. Em ressonen encara més les seves memòries, *El subratllat és meu*, que vaig llegir en la traducció del francès al castellà d'Ana M. Moix. És des de llavors un dels meus llibres de capçalera —la versió d'Edicions 62, del rus, és de Josep M. Güell. Reuneix tot allò que ara sé que m'importa com a escriptora i com a lectora. M'he fet i em faig amb el seu ajut i amb el d'altres, com ara la Capmany, que d'alguna manera concorda amb la Berbèrova. No parlen tant d'elles com de la seva comunitat, del nosaltres. De Nina Berbèrova em va enlluernar i em continua inspirant com dóna compte dels poetes i narradors que es van haver d'exiliar (hi surten tots, totes) —ara sembla que no n'hi hagi per tant: sí que n'hi havia el 1990, quan es va publicar aquí— i els rescata del desert cultural.

[Llibres](#)
[Cultura](#)
[Nosaltres](#)
[Contacte](#)

© LA LECTORA
hola@lalectora.cat

[Política de privacitat](#)
[Copyleft](#)

© LA LECTORA 2018